

Hírlétszámok árak:

Egész évre	-----	12 frt.
Félévre	-----	6 "
Negyedévre	-----	3 "
Egy hóra	-----	1 "
- Egyes szám 4 kr. -		

Kiadóhivatal:
Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája
Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:
Nagy-Becskerek,
Zápolya-utca 1-és szám,
hová a lap szellemi részét illető
minden közlemény intézendő.

Hirdetések
a kiadóhivatalban fogadtatnak el.
Azonkívül az összes hirdetési
irodáknál.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A pesti hazai első takarékpénztár.

Nagybecskerek, december 13.

— á — Nemcsak azért „első,” mert ez nevében foglaltatik, de első összes közgazdasági pénztársaságaink közt azon föltétlen hitel miatt, melylyel iránta a nagy közönség viseltetik, s azon jótékony szerep folytán, melyet mindenekelőtt visz közgazdasági életünk valamennyi ágának megtermékenyítésére, felvirágoztatására. Tekintélye megtámadhatatlan a belföldön, s elsőrendű a külföld előtt, melynek pénzpiacán az ő záloglevelei és kamatozó kötvényei közkedveltségnek örvendenek s csaknem negyven millió frt erejéig vannak állandó forgalomban. Az iránta nyilvánuló rendületlen bizalmat legjobban illusztrálja az a tény, hogy a nála elhelyezett takarékbetétek a száz millió forintnyi rengeteg összeget régen túlhaladták, az összes általa gyümölcsözőn elhelyezett pénzek százhetven, száznyolcvan millió forintba ruognak. Szóval az első hazai takarékpénztár az, mely összes pénztársaságaink közt a legnagyobb tőkét kezeli.

Honnan e rendkívüli bizalom s tekintély? Egyszerűen onnét, mert míg egyrészt megőrizte Fáy András által történt megalapítás óta a működéséből mindig kisugárzó patriarchális magyar beosztottságot, másrészt a pénzügyi tudomány s kezelés tekintetében a legújabb kor színvonalán áll, — s ami szintén fontos, részvényeseink s az általa kezelt tőkék tulajdonosainak érdekeit példás módon tudja megegyeztetni az általános magyar nemzeti érdekekkel. Részvényei ezért bár folyton emelkednek, de alig vannak forgalomban, mert boldog birtokosai fél-

tékenyen őrzik kincses ládáikban s becsesebbnek tartják a nyomott viszonyok miatt jövedelem-hullámmal küzdő ingatlanjaiknál.

A nagy közönség e rendkívüli bizalmával szemben csak természetes, hogy ez intézetnek a nyomában támadt vetélytárs pénzügyi társaságok közt ellenségei is vannak, akik most mutatták ki foguk fehérlését, midőn az első hazai elhatározta alaptörvényének a fokozott forgalmi igényekkel szemben fölemelését. Az árfolyam emelkedésére való spekulációval vádolják, ezzel akarván tekintélyét megingatni s szükségtelennek állítják létező nagy tőkék mellett a részvénytőke fölemelését.

E vádakkal szemben így áll az igazság. A hazai által kezelt s föntebb kimutatott roppant összegekkel szemben az első hazai takarékpénztár alap- s rendes tartaléktőkéje eddig csak négy-négy millió, összesen nyolcz millió frt. Igaz, hogy van még ezen kívül mintegy kilencz millió frtnyi külön tartalékalap, de ez azon huszonnyolcz-harmincz millió frtnyi értékpapirjai — pénzügyi válság esetén történhető — értékesítésének ellensúlyozására szolgál, mely összegű értékpapirokat állandóan tárczájában kell tartania, hogy az elhelyezett betétek szükség esetén gyorsan realizálhatók legyenek. Hogy ezen nyolcz millió frt rendes alap- s tartaléktőke mily kevés az intézet kimutatott roppant nagy arányú kötelezettségeinek ellensúlyozására, kitűnik abból is, hogy míg ez az összes kötelezettségeknek alig 50%-át teszi ki, addig a többi első rangú pénztársaságoknál ez arány hasonlíthatatlanul kedvezőbb. Fölemelte tehát új részvénykibocsátás által alap- s rendes tartaléktő-

kéjét egy-egy millióval s azonkívül rendkívüli tartaléktőkéje is ez új kibocsátás által annyira erősödik, hogy minden eshetőséggel szemben teljes biztosságot nyújt ugy a bel-, mint külföldi érdekletteknek. Az a tényállás, hogy a tőkefölemelés igen is szükséges volt ez intézet hitelének megtámadhatatlansága érdekében; sőt még, hogy ha fejlődése az eddigi arányban halad, előreláthatólag új tőkeemelésre is lesz szükség. Pedig folyton fejlődik hitele, terjed működési köre, részvényei folyton emelkednek s azok nagy értéke még nem is egész hű képét adja azok nagy jövedelmezőségének. S ez bizonyítja, hogy részvényei árfolyamának az új kibocsátás dacára is emelkedése természetes s azok realitásában leli magyarázatát.

Örömmel s megelégedéssel konstatáljuk az első pénztársaságunknak hatalmas mérvű virágzását, mert hogy ez így legyen, országos érdek s mert az intézetnek nagy s pedig elsőrendű szerepe lesz a kormány azon közhasznú intézkedéseinek megvalósításában is, melyek közgazdaságunk egyik ága körül fölmerült országos bajok orvoslására mulhatlanul szükségesek.

A déli vasut államosítása. Megbízható forrásból közlik, hogy Wittek dr. osztályfőnök budapesti missziója teljesen eredménytelen maradt. A kereskedelmi minisztérium nevezett tisztviselőjének az a feladata, hogy a magyar kormányval a déli vasut kérdésében fanforgó differenciákat kiegyenlítse. Miután a magyar fővárosban folytatott tárgyalások nem vezettek megegyezésre, Wittek dr. osztályfőnök ma visszatért Bécsbe.

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Gyorsvonaton.

Irta: Jaques Normand.

A tavalyi hideg szeptemberben megunva a fázást Párisban, Nizzába utaztam. Éjjel utasni borzasztó nekem. Azért azt a vonatot választottam, amely reggel 8 óra 55 perczkor indul Párisból s éjjel 12 óra 5 perczkor érkezik Marseillebe. Itt egy napot szándékoztam tölteni a kedves, jó Rombaudéknál, akik reggelire vártak. Másnap reggel pedig folytattam utamat Nizzába, hova délután 2 óra felé voltam megérkezendő.

A lyoni pályaházban óriási a tömeg s tolongás. Az állomás főnök szivessége által pompás kis helyet kaptam oly szakaszban, amelyben rajtam kívül csak még egy forgalmi tiszt utasított, s kinek különben már a legközelebbi állomások egyikén ki kellett szállnia.

A vonat indulásra készen állt. Egyszerre csak élénk hangok hallatszottak kupénk ajtaja előtt.

— Nem uram, nem! — mondá egy nagyon friss női hang, mely nem tagadhatta el egészen a délfraancia akcentust.

— Hálókocsit rendeltem és hálókocsit akarok!

— De asszonyom nincs hálókocsink...

— Tekintetbe kellett volna venniük a leveletem!

— Nem kaptunk semmi levelet, asszonyom!

— Csak azt látom hát egy waggont!

— Lehetetlen! a legvégső számunk van már...

— Hamar, hamar, a vonat indul!

— Adjon hát helyet!

— Akár kettőt is, itt ebben az osztályban!

— Itt?

— Igenis, itt!

Erre kicsi, barna fej jelent meg a kupé ajtajában, de rögtön, mintha megijedt volna, vissza is vonult.

— Két ur van benn!

— Eh asszonyom, nem adhatok önnek egyedül egy waggont!

— Jó, akkor nem utasom el!

— Amint tetszik. De a vonat indul... adom a jelt.

— Várjon, várjon... minthogy nincsen más hely... De a legelső állomáson majd kapok hálósatályt?

— Kap asszonyom, kap.

— Ön sürgönyöz azonnal?

— Igenis, sürgönyözni fogok...

— Megigéri?

— Meg hát!

— Bizonyára?

— Igenis!... Igenis!... Igenis!...

Az ajtó nyílt. A kicsi barna fej megjelent egy csomó podgyással és takarókkal. Aztán egy fütty a vonat robotott.

A mellettem ülő forgalmi tiszt a hölgynek engedte át a szakasz félrészét, ki a felindulástól pirosan fülkéjébe húzódt, egy pillantásra sem méltatva bennünket. Egy-két három utitáskája volt... s astán még pár plaid. Podgyással elhelyezésével volt dolga.

Figyelttem a kis manőverre s örömmel láttam, hogy a hölgy bájos. Azt mondom: örömmel, mert akármilyen tiesta is legyen az ember szándéka, mindig kellemesebb csinos hölgygyel, mint vén papaszemes angollal utasni.

11 óra 21 percz. A vonat megáll. A forgalmi

tiszt kiszáll az állomás főnöktől fogva. Tüstént ott terem az ajtóban a hölgy.

— Állomás-főnök ur?

— Asszonyom?

— Párisból egy hálókocsit rendeltek meg sürgönyileg, nemde?

— Ugy van, asszonyom; tovább sürgönyöztem.

— Hogyan, tovább sürgönyözött? nem kapom-e mindjárt a hálókocsit?

— Lehetetlen, asszonyom, mert nincs... Lyonban kapja.

— Mikor?

— 5 óra 15 perczkor.

— Csak! De uram, ebben a kupében nem maradhatok... Lehetetlen... Nem akarok!...

— Tessék vigyázni, asszonyom, a vonat indul!...

S a vonat indult.

Ujra dühösen vetette magát sarokjába s még mindig nem méltatott egyetlen tekintetre sem. Tizedik ujságomba merültem bele.

Bevalljam? voltaképp nem is olvastam... Az ördögbe is, ha az ember francia, nem utazhatik órákon keresztül egy csinos asszonyval a nélkül, hogy bizonyos izgatottságot ne érezne.

Kedvem lett volna konverzációt kezdeni, de minő ürügy alatt? Az időről beszéljek, avagy más afféle banalitásról? Inkább hallgatom. Utitársam párisi és előkelő volt, azt azonnal észrevettem. Ha úgy hirtelen megszélesít, a legbevégsőbb commis-voyageurnak tart. Valami eredetit kellene találnom. De mit is? — Mit is?... Hiába kerestem.

Még kerestem, midőn a vonat egyszerre megállott.

— Tonerre! 25 percz! Buffet! — kiáltá a kalauz, ajtót nyitva.

Szomszédóm felkelt, plaidjeiből kibontakozott, amelyet három táskájával a kupében hagyott

HIREK.

Tájékoztató.

December 14. Városi mérnökválasztás Nagykikindán.
December 19-én s folytatva megyei közgyűlés.
December 18. Szőnyeggyári igazgatósági ülés.
December 28. A torontálmegyei gazdasági egyesület közgyűlése.

1895. január 21. Közigazgatási bizottsági ülés.

A gőzfürdő naponta reggeli 5 órától nyitva van nők részére kedden és pénteken délután.

— **Személyi hír.** Rónay Jenő főispán holnap reggel hivatalos ügyekben Daniél alispán és dr. Mihálovits árvaszéki elnök tartsaságában Nagykikindára utazik.

— **Uj táblai bíró.** A hivatalos lap mai számának közlése szerint dr. Lallosevits János temesvári kir. ítélőtáblai elnöki titkár ugyan ezen ítélőtáblához bíróvá neveztetett ki.

— **Desseffy püspök Temesvárott.** Desseffy Sándor püspök tegnap este gyorsvonattal Kassára, kanonok kíséretében, hosszabb távol lét után hazatért Temesvárra. A kaptalan nevében Nemeth József fősz. püspök üdvözölte a hazatérő egyházi fejedelmet, ki szívélyesen mondott köszönetet és kezet fogott a megjelentekkel.

— **Győzelmi bankett.** A liberalizmus győzelmét városunkban is meg fogják ünnepelni. Nagybecskerek szabadelvű polgárai ugyanis elhatározták, hogy e hó 20-án a szabadelvű törvényjavaslatok szentesítése öröme bankettet rendeznek, melyre a város és megye összes intelligens közönsége hivatalos. A bizottság, melynek élén Hadfy Döme kir. közjegyző áll, lázas tevékenységet fejt ki, s előreláthatólag akkora banketten ünneplik meg a szabadelvű reformok győzelmét, amint még nem volt a kaszinó termében. A rendező bizottság által kibocsátott meghívó következőleg hangzik:

Azon általános és országos örömeinek kifejezésül, mely minden igaz magyar hazafi kedvét dagasztja s mely az egyházpoltikai három törvénynek legalkalmasabb királyunk ő felsége részéről történt szentesítése következtében nemzetünk történetében korszakot alkot, bankettet rendezünk a folyó évi december hó 20-án délutáni 1 órakor a kaszinó nagy termében, melyre a t. cz. közönség tisztelettel meghívatik.

A rendező bizottság.

— **Az egyházpoltikai törvények s az ifjuság.** Mint fővárosi levelezünk írja, Mardos Ferencz, a Magyar Diákszövetség elnöke

a vidéki magasabb tanintézetek diákegyesületeinek elnökeihez a következő levelet intézte:

Kedves Kollega! A budapesti egyetemi ifjuság az egyházpoltikai javaslatok szentesítése alkalmából, a székesfőváros polgárságával karöltve, nagyszerű manifesztációra készül, a mennyiben ma, csütörtökön fáklýásmenetet rendez. Felkérünk titeket, hogy ti is hasonló manifesztációval fejezzétek ki, hogy a szabadelvűség győzeime az egész nemzet, de különösen a nemzet ifjusága fenkölt eszméinek győzelmét jelenti. Kollégialis üdvözzel: Mardos Ferencz s. k.

— **Magyar dalárda.** Mint említettük, a kaszinó tagjai között mozgalom indult meg, mely egy magyar dalárda alapítását czélozza. A kaszinó választmánya hajlandónak nyilatkozott a költségekhez hozzájárulni s így a dalárda szervezésének mi sem áll utjában. Eddig mintegy 40-en jelentkeztek belépésre, kik ma csütörtökön este 1/2 9 órakor a kaszinó éttermében értekezletre jönnek össze. Ez uton is figyelmeztetjük a közönséget, hogy ezen dalárdába azok is beléphetnek, kik nem tagjai a kaszinónak.

— **Az aradi tanítóképzede ügye.** Az aradi tanács tegnapi ülésén került szóba az új tanítóképzede ügye. A tanács a közgyűlésnek azt fogja javasolni, hogy a város közönsége a miniszter felhívására engedje át az új tanítóképzednek a Simonyi utcán belül eső üres telkeket, kerüti pedig az Andrányi telek és a kaszinó közötti területet, pénzbeli hozzájárulást azonban nem javasol a tanács. A tanítóképzede írja, az „Álford”, így aligha fog Aradon felépülni, mert a miniszter 30 000 forintot kér a várostól a felállítandó tanítóképzede czéljaira, s így Nagybecskerek újból abban reménykedhetik, hogy a képzede ide kerül.

— **Kossuth Ferencz mint szerkesztő.** Érdekes és fontos hírt kaptunk a fővárosból, mely bizonyára széles körökben fog feltűnést kelteni. A napokban ugyanis lett aláírva a szerződés, mely szerint Kossuth Ferencz főmunkatársi minőségben az „Egyetértés”-nek kötelekbe lép s publicisztikai működését e lapnál december 15-én fogja megkezdeni.

— **A szegedi színház sorsa.** Tegnap döntött a színház jövő sorsa fölött a színházi bizottság. Az elnök terjesztette elő a pályázatokat a beérkezés sorrendjében és fölolvasta Rakodczay Pál kassai, Halmy Imre szabadtéri és Makó Imre szatmári igazgatók folyamodásait, melyek mellett a pályázók a kívánt biztosíték

letévesét igazolták. Mind a három pályázó egy-egy névsort is csatolt azon tagokról, kiknek szerződötését kilátásba helyezi. A bizottság beható tanácskozás után egyhangulag abban állapodott meg, hogy a színházat a jövő három évre Makó Lajosnak javasolja átadni.

— **Szerelmi dráma Temesvárott.** Véres szerelmi dráma játszódott le tegnap Temesvárott egy belvárosi vendéglőben. Tegnap esti 7 órakor Steiner János rakasdi (Krassó Szórény m) 24 éves segédjegyző az illető vendéglőben megszálott a 18 éves Várkonyi Paulával, egy feltűnő szépségű szőke leánnyal, ki egy temesvári családnál mint bonne volt alkalmazva. A szoba árát azonnal kifizette és két pohár sört kért, daczára annak, hogy a leány nem akart inni. Tíz óra tájban Steiner hirtelen lement a szoba-pinczéhez és még egy gyertyát kért, mert nem tud aludni. — A pinczér erre valamely pikáns megjegyzést tett. Steiner rendreutasította és azt mondta:

— Esküszöm, hogy nem bántottam a leányt. Menyasszonyom volt, de most vége kötünk mindennek!

Hajnali 2 óra tájban a szálló személyzetét több lövés eldördülése költötte fel. Mikor az emberek elősiettek, a leányt a folyosón egészen felöltözve találták; a leány elhaló hangon felelte kérdőszókódéseikre:

— Meghalok! — A következő perczben holtan rogyott össze. A szobában Steinert vértócsában fekvő találták; tejes öntudatánál volt, úgy, hogy azonnal kihallgatták. Azt vallotta, hogy volt kedveivel közösen elhatározták, hogy együtt mennek a halálba; ő volt az, a ki Várkonyi Paulát, ennek beleegyezése mellett, szíven lötte. Erre önmagát lötte szíven, még pedig ötször egymásután, de sebesülése nem volt halált hozó. A padlón szanaszéjjel üres lövegek feküdtek; Steiner másodszor is megtöltötte a forgó pisztolyt, hogy föbe löjje magát, de nem volt ereje hozzá. A kórházba szállították, hol a halállal küzd.

A leány, egy szegény özvegy asszony egyetlen támasza, nyílt levelet hagyott hátra, melyben megerősíti, hogy beleegyezett, miszerint Steinerral együtt megy a halálba. Steinernél hasonló írást, azonkívül két levelet találtak, melyek közül az egyik a temesvárosi tanácshoz, a másik a rakasdi jegyzőhöz van intézve.

A levelekből kitétnik, hogy az öngyilkos Steiner Mór áttért a asidó vallásról az evang. vallásra és a keresetségben a János nevet nyerte. Egyébiránt már korábban okirathamisítás miatt büntetve volt. Most is rossz fát tehetett a tűzre, mert a volt főnökéhez, a rakasdi jegyzőhöz írt levelében kéri őt, hogy adassa el holmijait és fedezze a vételárból a hiányzó pénst. A tanácshoz intézett levelében kéri, hogy az esetről értesítsék testvérét, Steiner Bela uradalmi tisztartót Oláh-Homoródon (Bihar m.) Öngyilkosságának okául boldoguljan szerelmét említi.

— **Gazdák figyelme.** A mezőrendőri törvény életbe léptetésével, azaz jövő évi április

s kiszállt. Dél volt; éhes volt. A sineken keresztül átment az állomás másik részére az étterembe.

Követtem. Kényem-kedvem szerint csodálhattam most elegáns alakját, a hosszú bársony felöltőben. Ékes fekete kicsi fűrtök játszottak a köpenyge gallérján. Roppant csinos, szürke kicsi kalapot viselt a lábai parányiak voltak.

Ostromolták az éttermet. Bekaptam röptiben azt az ételt, amit adtak. Utitársnóm külön kis asztalnál bouillont evett.

Hamar kész voltam, felkeltem s kimentem a Perronra szivarozni. A 25 percz elmúlt. Az utazók felkeresték kocsijaikat. Én is visszavonultam az enyémbe, szomszédnóm még nem volt benn.

Észrevettem most ott a buffet melletti kis könyvtár előtt. Hátat fordított ugyan, de ráismerem az elegáns alakról, a hosszú köpenyről s szürke kalapról. Mind már benn voltak a kupékban, a kalauz becsukta az ajtókat.

— De hisz ő lemarad! — gondoltam s kikiáltottam: „Asszonyom! Asszonyom!”

Messze volt, nem hallotta.

Egy fütty harsant fel — a vonat azonnal elindulandó volt. Mit tegyek? Villámként ötlött fel bennem a gondolat: ő itt marad, podgyász nélkül! Szegénykének legyen meg legalább a podgyásza.

S megfogtam gyorsan mind a három táskáját s összes takaróját és egy a Perronon álló hordárnak odakiáltva: „Annak a hölgynek ott!” kidobtam a podgyászt.

A hordár összesszede a holmikát és a könyvtár felé tartott. És ebben a perczben megnyílik a kupé második oldalának ajtaja és utitársnóm megjelen, libegve, egy dühös kalauz által kísérve, ki hevesen csapja be utána az ajtót s a vonat indul! Borzasztó! . . . Tevedtem ama hölgyben . . . az, aki a könyvtár előtt állt, más volt . . . pedig egészen az a köpöny, az a kalap, az az alak — s még sem volt ő! Szép historia! . . .

Alig lépett be utitársnóm a kupéba, amint iszonyuan felkiáltott.

— A podgyászm! . . . Ellopták a podgyászmomat.

És rám nézett legelőször — olyan tekintettel — amit soha életemben nem fogok elfelejteni.

— Nem, asszonyom, — mondám — nem lopták el — csak — csak Tonerreben maradt! — Tonerreben? . . . Hogyan?

Elmondtam neki a dolgot. Nem akarom leírni azt a második pillantást, melyet rám vetett — ez is az elfelejthetetlenek közé tartozik.

— Vigasztalhatatlan vagyok, asszonyom, — dadogtam tovább — vigasztalhatatlan . . . Asszándékomból jó volt — azt gondoltam, hogy ön elmulasztja a vonatot . . . végre, bocsásson meg; ne féltesse podgyászt — biztos kézben van . . . egy hordár . . . a legközelebbi állomáson ön sürgönyös — én sürgönyözök — mi sürgönyözünk — podgyászt utána fogják küldeni; megkapja s ha magának kellene visszamennem Tonerrebe, hogy elhozzam!

— Elég uram — mondá. Tudom, mi a dolgom. S ezzel ujra dühösen visszavonult sarokjába, mérgében a keztyűit majdnem szétéptve. De! . . . Szegény kicsike! . . . a hamis öszi hideg nélkül számított . . . Jól vettem észre — már fél óra múlva didergett . . .

— Asszonyom — mondám — kérem ta karja be térdeit az én plaidemmel! Meghül — az én hibám miatt — nem bocsáthatnám meg magának soha!

— Nem beszélek önnek, uram — felelt szárazon.

Nagyon ideges, nagyon izgatott lettem. Mindenekelőtt, mert bájosan nésett ki; aztán mert dühös voltam baklövésémért; szóval, a nagy elhatározások perzeze itt volt.

— Asszonyom — mondám — fogadja el a plaidemet, vagy esküszöm önnek, kiugrom az ablakon.

Ezzel odadobtam a takarót a másik ülésre és zörgetve eresztettem le az ablakot.

El voltam-e hozzá határozva? . . . Köz-

tünk legyen mondva: nem egészen; hanem úgy látszik, nagyon annak látszottam, mert ő azonnal felkiáltott:

— Ön örtl, uram, ön örtl!

— A plaidet — vagy kiugrom!

Fogta a plaidet s megszelídülve szólt:

— De most ön fog fájni . . .

— Óh, nem . . . és ha fánám is, jogosult

büntetés volna ostobaságomért.

— Mondja, elhamarkodásáért, mert igaza van, a szándéka jó volt . . . De hogyan tarthatta azt a hölgyet nekem?

— Mert bájosnak tetszett! . . .

Mosolygott. — A jég olvadt. . . És hamar el volt feledve minden. Elragadó volt. Előkelő szellem, finom, vidám, eredeti. Szeretett utazni, mint magam is. Arról álmodozott, hogy Egyiptomba menjen, éppen mint én is. Irodalomban, zenében, mindenben egy ízlése volt velem . . . S aztán megvoltak a közös vonatkozások. Nagyon jól ismerte a Saint-Chamas-kat, a Savenoykat, a Monthasoné-kat — legalább huszszor találkozhattam vele eddig, anélkül, hogy észrevettem volna. Hol is volt a fejem?

Egyszerűen beszélt, amint én szoktam s itt ott halk emlékeztetés a déli dialektusra, — részegítő volt!

Hogy a helyzetet kihasználjam, merés, vállalkozó legyek — eszembe sem jutott. Csövegtünk és a csövegésben találtuk a legnagyobb élvezetet, — ez volt az egész.

De hideg szél fujt s elátkoztam a hideget. És a gyalásatos ősz.

Dijonban (2 óra 25 perca) nyílás a jobblábamban. Tonerrebe sürgönyzünk a podgyásért.

Maconban (4 óra 45 perca) nyílás a bal lábamban. Tonerreből sürgönyt kapunk, hogy a podgyász reggel Marseilleben less.

Lyon-Perrache-on, (5 óra 48 perca) szaggatás a balkézben. Ő a hálósakaszt elfelejti megreklamálni.

Valenceban (8 óra 3 perca) szaggatás a

1-től kezdve mezőőrök fognak alkalmaztatni, kiket a hatóság fogad. A gazdák tehát csak az addig terjedő időre fogadhatnak csöszöket.

—x— A Neidlinger G. cég december 18-án a budapesti m. kir. technológiai iparmúzeumban modern műhímzésekkel kiállítás nyit meg, mely hímzések kizárólag az eredeti Singer féle családi varrógépen készítették. Ki lesz állítva 200 nál több gyönyörű kivitelű különféle hímzémunka, melyek a hol csak bemutatva voltak, általános bámulat tárgyát képezték és minthogy a belépés díjtalan lesz, a nagy közönség figyelmébe ajánljuk a megtekintést. A kiállítás december 18-tól 1895. január 1-éig tart.

Alkalmi ajándékok karácsony és újévre női confectionokban Kovács Gedeonnál.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése december 13-án.)

Budapest, december 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésének kezdetén báró Bánffy Dezső elnök bejelenti, hogy a főrendiház elnökével történt megállapodás szerint, a koronaőr választására összetelendő elegyes ülés f. hó 18-án délelőtt 11 órakor a képviselőház ülésében lesz.

Az elnök ezen rövid jelentése után nyomban felszólaltak Ugron Gábor, Polónyi Géza és Justh Gyula a fölött vitaközlés, hogy esen ülés nem „elegyes”, hanem „együttes” gyűlésnek nevezendő.

Ezután folytatták a földmívelési költségvetés általánosságban való tárgyalását. Polónyi Gézának tegnapi elmaradt beszéde után Tóth János és Márkus József foglalkoztak behatóan gazdáink jelen helyzetével.

A vitát holnap folytatják.

A hercegprimás a szentesítésről.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) A „Katholikus Autonomia”, a hercegprimás lapja mai számában a szentesítésről cikkezve kijelenti, hogy a királyi szentesítés nem a surlódást,

jobbikében. Megtudom, hogy összevagy és gyermektelen.

Avignonban (9 óra 58 perc). Orrom okvetlen egész kék már. Erteni vélem, hogy első urát nem szerette soha.

Marseilleben (12 óra 5 perc) háromszor rémitön prüssentek. Odanyújtja a takarót s azt mondja kecsesen: „Viszontlára!”
Viszontlára! ... Sainte megörültem, örömben!!

Az éjjelt roppant ingatottságban töltöttem vendéglőmben, egészen kalandom emlékével tele. Midőn reggel felébredtem, a legiszonyubb náthám volt, mely valaha valakit kinsott. Te gyem-e tiszteletemet Rombaudéknál ebben az állapotban? ... A Rome, comme á Rome. Ve gyenek így, a mint vagyok.

De náluk, minő meglepetés! Utitársnóm, a varázsló ott volt azok közt, akiket ezek a kedves Rombaudék tiszteletemre meghívtak!

Midőn bemutattak neki, alig észrevehető mosoly játszott ajakán. Meghajtettem magamat s halkán kérdeztem:

— Van-e hír Tonerrebből?

— Van — felelé.

Asztalhoz ültünk.

— Minő nátha! — mondja Rombaud. —

Hol az ördögbe szerested? A waggonban valószínű?

— Lehet, válaszolám. — De boldoggá tess.

Senkiem értette fura feleletemet. De a bájos asszony kegyes és gyöngéd pillantását éretem.

Mit is szaporítsam még a szót!

Ugy is kitalálták, hogy másnap nem utastam Nizzába, hanem egy farsangi szép napon megtörtént az esküvőm kegyetlen gyorsvonati utitársammal.

nem a harcot, hanem a békés együttműködést jelenti.

† Xantus János.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) A magyar tudományos irodalmat ma újabb veszteség érte. Xantus János, volt nemzeti muzeumi őr, ismert természettudós, ma 69 éves korában meghalt.

Xantus János (csiktapolozai) született 1825. október 5-én Csokonán Somogy megyében. Még mint fiatal ember résztvett a magyar szabadságharcban, majd a háború leveretésével Amerikába vándorolt. Több expedícióban vett részt, később a nemzeti muzeum ethnographiai osztályának őre lett. 1859. óta levelező tagja volt a magyar tudományos akadémiának. Számos természettudományi és néprajzi műve ismeretes.

Letartóztatott bankár.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kereskedői körökben nagy szenzációt keltett Győri bankárnak ma történt letartóztatása.

A Magyar Állam sajtópöre.

Budapest, december 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) A buda. esti főállamügyész a Magyar Állam című klerikális lap ellen az egyháspolitikai javaslatok szentesítése alkalmából tegnapi számában közzétett cikkében foglalt felségértés és izgatás miatt meg fogja indítani a sajtópört.

Oszták püspöki konferencia.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Teljesen hiteles forrásból értesül a Magyar Értesítő, hogy a múlt héten Bécsben megtartott püspöki konferencia két politikai ügygel foglalkozott. Egyik az oszták kormány által tervezett választási reform kérdése, a másik a magyar egyházközpontok törvények kihatása Ausztria confessionális viszonyaira.

A német császár és a szocialisták.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Berlinből jelentik, hogy a császár se nem tudta, se beleegyezését nem adta ahhoz, hogy az ügyészség a szocialista képviselők ellen a felségértési vádat megindítsa. A császár sokkal magasabbabban tartja személyét, sem hogy a birodalmi gyűlésben előfordult kínos incidensért elégtételt kívánna.

Öngyilkosság idegességből.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Benos János műtrágyagyári igazgató feltűnő és városzerte tisztelt neje, Szávost Ilona, Szávost Alfons nagykereskedő leánya, kimár évek óta nagyfokú idegességben szenvedett, ma férje távollétében, mialatt három kedves leánykáját össze-vissza csókolgatta, egy kis palack cyanalít ivott. A szerencsétlen nő még az este irtószatos kínok között meghalt.

Szerbiából.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Belgrádból jelentik: A haladó párt körében határozottan állítják, hogy a király már a legközelebbi napokban Garasaniut fogja a kabinet megalakításával megbízni.

Inség Romániában.

Budapest, decz. 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bukarestből jelentik: Az ország egyes kerületeiben roppant éhínség állt be, úgy hogy a kamara elé több törvényjavaslatot fog e részen terjeszteni a kormány. A parasztok közt ingyenes vetőmagvakat fognak kiosztani.

A Csebinác-pör.

Budapest, december 13. (A „Torontál” eredeti távirata.) Belgrádból jelentik, hogy a Csebinác pörben ma kihallgatták a másodrendű vádlottat: Gyakovics kerületi titkár. Ez Csebinácot egyenesen Milánbérenczének mondta.

Szerkesztői üzenetek.

Mama. Arról ön is bizonyára meggyőződött már, hogy nem a legdrágább ajándékok kedvesek a gyermekeknek. Akár karácsonykor, akár máskor Sőt éppen ellenkezőleg a gyermekek bizonyos fokig idegenkednek az olyan tárgyaktól, melyekkel nem bánhatnak kényük-kedvük szerint. Tehát az ne okozzon önnek gondot, hogy drága „kriszkindlit” nem vehet a kis leányának, hanem arra tessék nézni, hogy olyan karácsonyi ajándékot kapjon, a mi neki való.

Sz. J. Nem közölhető.

G. G. Legnagyobb sajnálatunkra nem tehetjük el a kéziratokat. Ha elolvastuk a beküldött tárczát és megfelel, akkor természetesen elteszük, de ha nem közölhető, semmi okunk sincs azt gondolni, hanem egyszerűen — sit venia verbo — a papirkosár torkába dobjuk. Magától értetődik, hogy kivételt tesszünk abban az esetben, ha valaki visszakéri a kéziratát és a megfelelő bélyeget mellékel.

L. M. A mi nézetünk szerint sem nem szegény, sem nem tisztességtelen dolog, ha valaki bankkölcsonök közvetítésével foglalkozik. Miért ne foglalkoznék hát vele egy közönségi jegyző? Sőt ha már épen ezt méltóztatik kérdesni, hát mi azzal felelünk, hogy az a jegyző nagyon helyesen cselekszik, mert az által, hogy ő vállalja el annak a kölcsönnek a közvetítését, megkíméli a parasztot attól, hogy esetleg egy oly pénzközvetítő körmei közé kerüljön ki 40-50 %-ra dolgozik. Tessék elhinni, hogy vannak olyanok is, s ha az egyszerű emberek mindig a jegyzőükhöz mentek volna, sok lánca föld nem kerül vala dabra.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájer Lajos.

14416. sz. ki 1894.

Hirdetmény.

Alolított városi tanács résséről közhirrre tétetik, hogy a folyó év őszén és tavasszi idényén a városi faiskolából következő növények és fanemek kerülnek eladás alá, és pedig:

1000 drb	Cytissus laburnum	à 15 kr.
200 „	Ribes aurea	„ 15 „
300 „	Tamarix gallica	„ 15 „
200 „	Amarpha frutinosa	„ 10 „
200 „	Koelerautheria paniculata	à 20 kr.

Mind esen fanemek Liska János vár. kertész által adatnak el.

Nagybecskerekén, 1894. évi december hó 12-én.

Krsztics János,
polgármester.

681. sz. 1894

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. tcz. 102. §-a értelmében ezennel közhirrre teszi, hogy a nagybecskereki kir. törvényszék 1894. évi 9580. sz. végzése következtében dr. Orsó Mátyas ügyvéd által képviselt Danon Z. Salamon javára Braios Mladen és Bancsok Ivicza ellen 500 frt s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és feltűfoglalt és 741 frt 50 kr-ra becsült lovak, szekerek, busa, zab, butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az alibunári kir. járásbíróság 4420. 1894. számú végzése folytán 500 frt tőkekövetelés, ennek 1894. évi május hó 25 ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 59 frt 60 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Számoson a helyszínen leendő eszközésére 1894. évi november hó 22-ik napjának délelőtt 10 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Alibunárott 1894. december hó 8-ik napján.

Galantai Ferencz,
kir. bíró végrehajtó.

901-1.1

